

galtes i nas que sofreix, però, grans variacions en la seva intensitat degut a la gran inestabilitat del seu sistema vegetatiu que, com més endavant veurem, és una de les característiques més sobresortints de la seva constitució. Presenten, també, grans variacions de pes que estan en íntima relació amb el seu estat anímic. Es podria ben bé seguir les seves oscil·lacions espirituals amb la senzilla observació de la seva corba de pes.

La seva manera de vestir, que es pot considerar com una prolongació de la seva estructura morfològica, és alegre i defuig de tot dictat de la moda. La importància del vestit com a dada diagnòstica de la manera d'ésser i pensar d'un individu, és un fet del domini públic, especialment de la dona jove d'avui dia, la qual es fixa més en el color i dibuix de la corbata del seu prenent que no en la forma i dimensions del seu òrgan olfatori. Que la manera de vestir respon a una manera d'ésser, això és una cosa certíssima. Vegi's, sinó, amb quina meticulositat s'abilla el *Don Juan* i de quina manera tan detallada ens parla Casanova en les seves memòries de tot el que fa referència a la seva indumentària.

El burgès no segueix la moda, ja que aquesta indica l'ansia i atractiu d'un començ i d'un fi simultani, com diu Simmel, de la novetat i ensem de la caducitat: La moda no té, per qüestió, ésser o no ésser, sinó que és ensem ésser i no ésser. Aquest ritme impacient i accelerat no s'adiu amb l'inèrgic esperit del burgès.

Psíquicament considerat, el burgès és un ésser sociable de gran amabilitat que li agrada molt la bona vida i la tranquil·litat.

El seu temperament oscilla entre l'alegria i la tristesa, però aquesta és sempre amb un fons de bon humor.

En quant a la seva actuació social estan completament compenetrats amb l'ambient vibrant al seu uníson. El seu jo i el de l'ambient es confonen i són individus que no senten cap necessitat de corregir el món segons fórmules més o menys teòriques. Pel contrari, sabem que els temperaments esquizoides tenen el constant desig de millorar la situació de la humanitat en virtut de certs principis doctrinals, i és per això que Don Quixot sortí de la seva casa "per desfer tot gènere de greuge posant-se en ocasions i perills, els que en acabant-los cobra etern nom i fama". En canvi, l'ànim aburgésat de Sanxo, que és un dels més

bells exemplars cicloides, fou la codícia i la set d'or, el que motivà que seguís al seu amo i senyor i a qui no deixava de recordar a cada moment allò de l'ínsula.

El burgès és un ésser, com ja hem dit anteriorment, molt amant de menjar bé i de beure millor. És d'un profund sentiment psicològic, el paràgraf que treiem del capítol XI de l'obra de Cervantes, en el que mentre Don Quixot, adreça aquella llarga arenga als cabrers, Sanxo, que no estava per discursos, "callava i menjava aglans i visitava freqüentment la seva bóta, que perquè es refredés el vi tenia penjada d'una alzina".

Ara bé, aquesta veracitat respon a una base tròfica. En efecte, aquest organisme exigeix un constant aport d'aliment, i això pot servir d'excusa al pobre Sanxo a qui se li ha vingut dient que era un greu defecte el de la seva golafreria.

Altre aspecte molt interessant de la seva actuació social és el relacionat amb la seva manera de pensar i obrar en matèria religiosa.

Mentre l'esquizoide és un fervent creient que arriba moltes vegades al misticisme, el cicloide en el fons del seu ésser és un incrèdul, que apareix en societat com un creient dels més, però que creu per por i per un si a cas. Degut a aquesta dissonància que existeix entre la seva manera de pensar i la seva manera d'actuar fa que aquesta última aparegui sempre exagerada i ens vulgui donar constantment la sensació de què és més creient que ningú, quan al fons és tan sols una falta d'esperit guerrer el que el fa creure. Vindria a ésser com una espècia d'exhibicionisme, que com ja sabem no és més que una espècie de reacció psicològica per a compensar certes deficiències existents.

Aquesta manca d'esperit guerrer, aquesta por, respon també a un fet constitucional i ha estat Dupré el primer que ha descrit aquest estat sota el nom de "constitució emotiva" que no seria res més que la major o menor facilitat a emocionar-se que presentarien determinats subjectes.

Cannon fou el primer que descriví la simptomatologia dels estats de por i remarca la dilatació pupilar, la inhibició digestiva, la taquicardia, l'erectió pilar, etc., entre altres símptomes característics d'aquests estats anímics, i si observem que són precisament els que corresponen als de l'excitació del simpàtic, comprendrem com subjectes